

Jak Ježíš vyhlásil svátek Božího odpuštění

Základ kázání: Lukáš 24,1-11

Hospodin dal poznat svoji spásu, zjevil před očima všech národů svoji spravedlnost, nezapomněl na své milosrdenství a nezapřel svou věrnost.

L 24,1-11 Prvního dne po sobotě, za časného jitra, přišly k hrobu s vonnými mastmi, které připravily. 2 Nalezly však kámen od hrobu odvalený. 3 Vešly dovnitř, ale tělo Pána Ježíše nenašly. 4 A jak nad tím byly bezradné, stanuli u nich dva muži v zářícím rouchu. 5 Zachvátil je strach a sklonily se tváří k zemi. Ale oni jim řekli: "Proč hledáte živého mezi mrtvými? 6 Není zde, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji, 7 že Syn člověka musí být vydán do rukou hříšných lidí, být ukřižován a třetího dne vstát." 8 Tu se rozpomenuly na jeho slova, 9 vrátily se od hrobu a oznámily to všechno jedenácti učedníkům i všem ostatním. 10 Byla to Marie z Magdaly, Jana a Marie Jakubova a s nimi ještě jiné, které to pověděly apoštolům. 11 Těm však ta slova připadala jako blouznění a nevěřili jim.

Ve chvíli, kdy Ježíš umřel, nastala tma po vší zemi, praví vypravěč. Všechno nějak potměnělo, naděje pohasly, Ježíšovým blízkým se do duší vkradl soumrak a začala jim doba temna. Velikonoční obrázek je jakýsi divný: Bůh přibitý na kus dřeva, prý za trest, že se provinil vůči Bohu. Divné, že? To lidé to tak rozhodli.

Setmělo se, v duši nic než beznadějná tma - a pak se roztrhla chrámová opona, za kterou jednou ročně chodíval hlavní kněz vyzvednout Boží odpuštění úplně pro všechny. Tak teď je ta opona z Božího dopuštění vejpl a Boží odpuštění je mezi námi. Přístup k Božímu milosrdenství je - z jeho rozhodnutí - volný.

Tohle se událo už v pátek, ale nikomu z přihlížejících to nedošlo a nerozumějí tomu ani teď, v neděli ráno, když jde pár žen ke hrobu, že mrtvému prokážou poslední vzpomínkovou službu. Když tam dorazily, Ježíše už nenašly. "Co by tu dělal?" ptali se jich jacísi Boží poslové, kteří tam byli. A protože nikdo nechápal, co se to děje, dali jim ti poslové radu: "Tak si vzpomeňte, co říkal." Tak tedy vzpomínaly, jak to bylo.

Začalo to tak, že Ježíš přišel vyhlásit svátek Božího odpuštění. Ten už se vyhlášoval i dřív, ale teď to můžete přijmout konkrétně vy. S tímhle přišel Ježíš mezi lidi, ale moc to neoceniili. Možná by byl získal větší popularitu, kdyby jim předhodil něco, nač se s oblibou sbíhají, ale to neudělal. Protože člověka nedělá člověkem to, nač se lidi s oblibou sbíhají, nýbrž poslání, které má od Boha, a taky Boží požehnání, které ho životem (někdy dost nenápadně) provází.

Že ten svátek Božího odpuštění jednou přijde, to se tehdy učili v náboženství, jen se přeli, kdo má právo ho vyhlásit. Každý o tom měl jakousi představu, jenže Ježíš těm představám neodpovídal. Nepodbízel se lidem, ale nešel na ně ani po zlém - jen jim nabízel, ať sami na vlastní kůži poznají, jak Boží království nenápadně přichází mezi nás. A nechtěl přitom vypadat nepřemožitelně: programově si vybral bezmoc a cestu na smrt, protože právě tohle přece my lidi zažíváme a zápasíme s tím. Nesl, co musíme nést všichni. Vždyť je jeden z nás.

Takhle Ježíš vyhlásil svátek Božího odpuštění a nechal na nás, ať si to nějak přebereme. Věděl, že se tím nestrefil do oblíbených představ, které si o tom lidé dělali. Lidstvo totiž co chvíli hodlá budovat světlé zítřky s nadějí, že tentokrát už to vyjde. Předhodte lidem, nač se rádi sbíhají, a současně na ně důsledně jděte po zlém a ráj na zemi se dostaví, soudí různí starověcí i novověcí vůdcové, kteří to Ježíšovo řešení, jež končí křížem, berou leda jako slepou uličku a Boží nedopatření. Jenže ani ti nejúspěšnější z nich nevyřeší jednu vážnou potíž:

budoucnost je nechce poslouchat a zas půjde jinudy, než jí poručili.

Když je to tak, že nás budoucnost neposlouchá, snaží se lidi aspoň nabalzamovat minulost: naleštit různé zvyky a vzpomínky, krásné časy mladých let... Jenže ani do představ obrácených do minula se Boží budoucnost, Boží spasení zvané Kristus nenechá zavřít. Není tu, hrob je prázdný. Jsou tu jen ti dva v bílém a vybízejí, ať se rozpomeneme, jak to všechno bylo: od andělského betlémského zpěvu, že se nám narodil spasitel, až po tu roztrženou chrámovou oponu, která nás dělila od Božího odpuštění, ale už nedělí.

Ti dva v bílém mají pravdu, Bůh je mezi námi, tehdy se nám narodil spasitel a dnes nám to spasení věnoval, když sdílel náš úděl a pronesl ho branou, za kterou bychom ho jaktěživo sami nedotáhli – proč by tahle novina měla bydlet na hřbitově? Ta musí mezi lidi!

Ženy opustily hrob a šly to všechno říct učedníkům. Ti je vyslechli a usoudili, že ty ženské blouzní. Ne že by je tak zarazila zpráva o tom, že správně hřbitova chybí jeden nebožtík. Překvapilo je něco jiného (to, co předtím i ty ženy). Zkusme jim porozumět:

Respektovali Boha a jeho moc a snažili se poslouchat jeho vůli. Chtěli to dělat po Ježíšově vzoru, ale velkopáteční události jim to překazily. To, co tu teď ženy vypravují, to však celé staví na hlavu. No řekněte:

Co si představíte, když se řekne “Boží moc”? Copak si představíte Boha, který se nebrání lidskému zlu, ale nechá ho na sebe naložit, odnese ho do hrobu, nechá ho tam a sám jde zase zpátky k lidem? Andělský vzkaz od prázdného hrobu znamená, že je to právě takhle. Žádný oheň z nebe na zlé – ale že je Bůh s těmi, kdo kvůli zlu trpí. A že je ani v největším trápení neopustil. A že i se zlem, které občas neodbytně hlodá i ve vás samotných, si Bůh poradí. To je Boží moc.

Co si představíte, když se řekne “poslouchat Boha”? Bezezbytku splnit, co je předepsáno, říkali farizeové, ale asi je to ještě trochu jinak: vždyť lidmi vás činí to, že hledáte pravdu, hledáte posláni od Boha a přijímáte jeho požehnání pro sebe i pro druhé lidi.

Pro Ježíše si přišla smrt, ale vzkaz andělů o prázdném hrobu znamená, že jakkoli je smrt mocná, jednu důležitou pravomoc ztratila: Dejme tomu, že je život dopis, který po celou dobu, co jsme na světě, píšeme Pánu Bohu a lidem kolem sebe. Smrt za tím dopisem udělá tečku – ale jestli to psaní bude o něčem, co stojí za to číst, o tom ta tečka rozhodovat nebude. O tom se rozhoduje jinde (v nebi, tam je hlavní sídlo pravdy). A jestli nám bude milé ho číst, ani o tom smrt nerozhoduje: o tom rozhodne láska.

A když už jsem použil obrazu celoživotního dopisu: Nepíšeme poníženou žádost o přijetí do nebeských zástupů, nýbrž píšeme životní odpověď na pozvánku, kterou jsme dostali.

Učedníkům to postupně začalo docházet, a tak se Velikonoce staly náramnými svátky a rozšířily se pak i na každou neděli. Každá neděle je svátkem vzkříšení.

Ježíš přišel, aby vyhlásil svátek Boží milosti. Učinil to – a dál už je to na nás, aby se na zemi žilo tím, co jsme dostali jako dar z nebe.

A protože je co slavit, pusťme Boha ke slovu a pojďme s chutí a s radostí (i když i s nesnáze) prožívat svou lidskou odpověď na Boží posláni, které nám Kristus předal, a na Boží požehnání, které nás (někdy nenápadně, leč pořád) provází – vždyť právě to dělá náš život skvělým.

Hospodine, čítáme si v bibli o tom, jak jsi vedl a chránil svůj lid a jak jsi jim žehnal. Když se podíváme blíž, vidíme, že jejich život vůbec nebyl bez obtíží – naříkači by o tom dokázali sepsat celé hory stížností a nářků. A přece platí, žes byl s nimi a byl jsi jim požehnáním.

Kéž se tak umíme podívat i na své dny, Pane. Kéž v nás nemá

navrch strach a nevděk. Prosíme za všechny ty, kdo se hrozně bojí. Prosíme za ty, kdo si myslí, že už nemají pro co žít. Prosíme za ty, komu někdo ublížil nebo komu někdo chybí.

Kéž se nebojíme dnešního ani dalších dnů: vždyť věříme, že jsi s námi. Že nás vedeš a chráníš. Koho bychom se měli bát? Nikdo nás neodloučí od tvé lásky - díky za to.

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého ať jsou a zůstávají se všemi vámi. Amen.